Motto:

„Tu ştii ce greu, tu ştii ce complicat e să duci tot restul existenţei tale rucsacul ăsta cu şerpi care se cheamă conştiinţă, puştiule?"

L A U R E N Ţ I U B U D A U

MILOGII

(*piesă comică într-un act*)

PERSONAJELE:

Tânărul cu cuţit (23 de ani)

Bătrânul cu spaima pe chip (53 de ani)

DECORUL:

Marginea invadată de buruieni a unui cimitir abandonat

— 2012 – Bătrânul cu spaima pe chip: Ăsta este, ăsta trebuie să fie sfârşitul!

Tânărul cu cuţit: Gura!

Bătrânul cu spaima pe chip: Mă cunoşti?!... Te cunosc, te cunosc de undeva?!

Tânărul cu cuţit: Taci şi-nghite! (*fredonează în surdină*) „Acolo unde negrii cântă, /

Negresele se iau la trântă. / Acolo unde cresc liane, / Negresele culeg banane..."

Bătrânul cu spaima pe chip: De ce nu vrei să-mi spui unde mergem? E chiar atât de greu?! E chiar atât de dificil?!

Tânărul cu cuţit: „Cine vineee noaptea pe colineee? / Doi negri bătând din tamburine..."

Bătrânul cu spaima pe chip: Alo, puştiule! De ce, de ce nu vrei să-mi spui?!

Tânărul cu cuţit: „A-A-A! / Africa sălbatica! / Africa-i o ţară/ Plină de mistere, / Şi în ea se află/ Tigri şi pantere. / Tigri şi pantere, / Lei şi leoparzi, / Şarpele Boa şi mulţi, mulţi elefanţiii..."

Bătrânul cu spaima pe chip: Doamne! Baţi câmpii rău, da' rău de tot! (*gâfâie*) Am ajuns, în sfârşit am ajuns?

Tânărul cu cuţit: Gura mică (sic!) că ţi-o rup! Nu te mai frăsui, Sulică Frânarule, nu te mai tot întoarce, ciumatule! Nu te mai poate salva nimeni, nici măcar tu însuţi, nici măcar măreaţa umbră a lui Tibo-Tib!

Bătrânul cu spaima pe chip: Care Tibo-Tib?!... Şi ăsta, şi ăsta e amestecat?!

Tânărul cu cuţit: Marele şef de trib, fraiere! Continuă, continuă

să te deplasezi încet de-a lungul zidului de cărămidă! Fără nasoale! Fără niciun fel de figuri! După cincisprezece paşi o iei uşurel la dreapta, după încă cinci, la stânga! Ah, te mişti ca o bilă într-o căldare, ah, te mişti ca ochiul unui mort!

Bătrânul cu spaima pe chip: Nu mă mai împinge; te rog, pentru numele Lui Dumnezeu, nu mă mai împinge ca pe o vită spre abator! mai repede de atât nu pot. Aşa mă mişc eu de când am fost… de când am avut chestia aia… accidentul. Nu-mi plac cuţitele mai lungi de douăzeci de centimetri! Crede-mă!… Dar cui îi plac cuţitele mai lungi de douăzeci de centimetri, dar cui îi plac şişurile unse cu vaselină?! De ce mă tot împingi, de ce mă tot împungi, omule, ca pe un animal de povară, ca pe un asin?! De ce?! Ce ai? Ce ai cu mine? Am băut şi n-am plătit?! De ce mă urăşti? Mă cunoşti de undeva?!

Tânărul cu cuţit: „Rezistenţă, / Pace şi cadenţă, / Cine nu mai poate, / O mână… la spate!!!”

Bătrânul cu spaima pe chip: Auuu!… Spune-mi, de ce eşti atât de brutal?! Auuu!… Nu vezi că sunt o persoană defavorizată? Auuu! Nu vezi că sunt o persoană din clasa de jos?… Nu crezi că m-a bătut destul curva asta de viaţă? Ştii doar că nu ţi-am opus absolut niciun fel, niciun fel de rezistenţă. Mi-ai zis să mă ridic încetişor de pe locul unde cerşeam regulamentar şi s-o iau drept înainte; tot, tot înainte pe Pomul Cunoaşterii, până la spărtura din gardul vechi de beton; mi-ai spus-o atât de hotărât încât m-am ridicat şi am luat-o disciplinat înainte, ca un mieluşel la tăiere… N-am protestat… Ce folos?

Tânărul cu cuţit: „Rezistenţă, / Pace şi cadenţă, / Cine nu mai poate, / Două mâini… la spate!!!”

Bătrânul cu spaima pe chip: Auuu! Auuu!… Mă cunoşti, frate, de undeva? Mă cunoşti de undeva, durule? Nu te supăra, spune-mi, ce rău, ce rău ţi-am făcut? Dă-mi un singur exemplu! Spune-mi, ce fel de potcoave de cai morţi căutăm la ora asta, în cimitirul ăsta abandonat?

Tânărul cu cuţit: Tacă-ţi fleanca, parazitule, pleavă a societăţii! Borfaşule, gura!!! Mişcă, boşcangiule!

Bătrânul cu spaima pe chip: Scuzaţi-mă, morţilor, cumineţeilor, stimaţilor, scuzaţi-mă că v-am trezit din măreţul vostru sinistru somn de veci! Aleluia! Pe veci scuze, oase descărnate! Pe veci scuze, rate achitate şi idealuri abandonate! Scuze, schelete îmbrăcate în trening şi echipate cu adidaşi contrafăcuţi!… Cine te-a trimis? E clar, foarte clar! Nenorociţii!… Da, da. Am priceput eu… Ei te-au trimis, nu-i aşa? „Ei”?

Tânărul cu cuţit: Mişcă, mişcă odată am zis! Ai grijă, fără nicio şmecherie, fără niciun fel de şmecherii! Împinge încet poarta cu piciorul… aşa… e descuiată… mă rog, ce rost ar fi avut s-o încuie… ce prost ar fi vrut s-o încuie… aşa, aşa… Întinde mâna încet, foarte încet, întrerupătorul de la stâlp e în dreapta… L-ai şi găsit?! Bravo, te descurci ca un băiat mare, cu toate că îţi cam tremură mâinile, bănuiesc de la boaşcă, de la prea multă boaşcă! Aici e, domnilor muritori, Africa, adevărata Africa!

Bătrânul cu spaima pe chip: Ei te-au trimis, nu-i aşa?! Bănuiam eu ceva. De ce nu recunoşti odată că ei te-au trimis? De ce te-au trimis? Ca să mă elimine definitiv din schemă, din viaţa publică, nu? Pentru că sunt un cerşetor profesionist cu adevărat liber, pentru că nu plătesc nimănui taxă de protecţie?

Tânărul cu cuţit: Contează de mâna cui vei muri? Ha! Spune-mi, contează, jalnicule? Dacă, să zicem, ţi-ar fi căzut pe drum o cărămidă în cap din părăselile pe lângă care am trecut, n-ar fi fost tot aia? Ha?… Aşază-te lângă piatra asta funerară! Acum, da, poţi să te întorci!

Bătrânul cu spaima pe chip: Iii! Ce tânăr eşti! 16?! 15?! După forţa cu care mi-ai răsucit mâna la spate n-aş fi crezut că eşti atât de tânăr… aproape un copil. Uneori, numai disperarea poate să-i dea unui copil atâta nebănuită forţă… Cred că nici măcar liceul nu l-ai terminat. Dă-mi voie să ţi-o spun, ca propriului meu copil: ai luat-o pe arătură, pe drumuri greşite, tinere, foarte greşite. Da, da, generaţie pierdută, tatăl tău, părinţii tăi, diriga aia a ta cu şliţ periculos pe care o visezi permanent, directoarea cu mers croşetat, ştiu unde te vânturi la ora asta cu instrumentele astea tăioase, cu armele astea albe după tine?

Tânărul cu cuţit: Relaxează-te, idiotule! Las-o pe bunăciunea aia de dirigă care e cuplată cu colegul meu de bancă, cu Kamaz; nu e în niciun caz treaba ta… Să-ţi intre bine în cap: în dragoste curată sexul nu contează nici cât negru sub unghie… Te-ai gândit vreo clipă astăzi că, poate, e ultima ta zi? Şi nu, nu mă refer neapărat la faza cu cărămida… Spune-mi, moşule, azi dimineaţă, după ce-ai fost şi te-ai uşurat sub podul de fier, după ce ţi-ai scos năprasnic cazanele de colivă aruncate în tine, după ce ţi-ai dat jos rapănul gros de pe ochi, te-ai gândit? Ai meditat măcar vreo clipă asupra inconsecvenţei nemuririi, asupra fragilităţii existenţei, asupra perisabilităţii sentimentelor, asupra dispariţiei inexplicabile a dinozaurilor şi mamuţilor, asupra prezenţei prinţului Charles în România? Mai mult ca sigur că te-ai

focusat ca de obicei asupra burdihanului tău de vierme neîmplinit, asupra roabei tale de rahat (*îl lovește studiat cu piciorul în stomac*); da, da, cum s-o mai umpli, cu ce s-o mai umpli… Spune sincer, așa de curiozitate, câte miare ai mai făcut astăzi? Cât ai produs, nenicule?

Bătrânul cu spaima pe chip: Da! Sigur, ei te-au trimis! Concurența, da!… Chiar te interesează?! Două milioane vechi… Vremuri grele… Ce poate să facă un om îmbrăcat ca tine, numai cu țoale de firmă, cu două milioane amărâte?

Tânărul cu cuțit: Chiar că mă iei de fraier. „Rezistență, / Pace și cadență, / Cine nu mai poate, / Un picior… în spate!!!" (*se pregătește să repete lovitura*) Minți, moșule ghebos! Minți! Te crezi grozav, nu?! Crezi că poți să fraiereşti pe oricine! Crezi că ai prea mult sânge în pix, nu?! Mă minți așa cum respiri, nu-i așa?!

Bătrânul cu spaima pe chip: Oprește-te! Nu mai daaa! Sigur că mint. Toată viața am mințit, toată viața m-am mințit… din obișnuință… e greu să mă lecuiesc acum la bătrânețe. Gloaba bătrână greu se învață în buiestru… Să zicem, cinci bastoane… A trecut o mașină neagră pe lângă mine, pe la opt, din care a coborât un domn într-un costum foarte alb, aproape strălucitor, c-un aer extraterestru, de parc-ar fi fost doctor din ăla care se uită toată ziulica pe radiografii ori în chestiile adânci ale muierilor. S-a apropiat și s-a uitat fix în ochii mei circa două minute, de parcă îmi scana tot sufletul, și mi-a zis gâjâit: „Amigo, nici nu-ți dai seama cât de fericit ești!"; apoi m-a bătut ușurel pe umăr și l-a buşit atât de tare plânsul de a trebuit să vină șoferul său cu mănuși albe să-l urce înapoi în limuzina în care-l aştepta, foarte nervoasă, o doamnă îmbrăcată numai și numai cu pene roșii, plină de draci, de parcă era o găină pe ciclu… Eu cred că de la băutură o luase razna doctorul ăsta razna, că puțea de la o poștă mai ceva ca Fabrica de bere, spirt și drojdie Mărgineni în vremurile ei de glorie… De la el am bancnota asta de 500, de mi-e și frică s-o schimb, să nu zică ăia de la casa de amanet că am furat-o și să-mi mai facă cine știe ce greutăți… că sunt în stare, beliții… sunt în stare… Crezi că viața mea face mai mult de cinci milioane, crezi că viața cuiva face mai mult de cinci milioane vechi? Du-te-n drumul tău! Dacă ești absolut convins că viața mea nu face mai mult decât amărâtele astea de cinci milioane, ia banii și dă-mi drumu'…

Tânărul cu cuțit: „Africa-i o țară/ Plină de mistere/ Și în ea se află/ Tigri și pantere. / Tigri și pantere". (*sec*) Nicio problemă,

milogule. Răbdare. De ce te grăbeşti?! De ce să ne grăbim?! După ce ai să dai colţu', am să-ţi umflu şi banii.

Bătrânul cu spaima pe chip: Formula corectă ar fi fost „banii sau viaţa", nu „şi banii şi viaţa". Îţi dai seama cât este de importantă uneori în viaţa noastră o conjuncţie? Îţi dai seama cât este de importantă uneori în viaţa noastră o prepoziţie? Ce să mai vorbim de virgulă, cu virgulele e adevărata belea… Dar, măcar, ai putea rămâne după aventura asta nocturnă cu conştiinţa neîncărcată? Te-ai gândit, ai analizat? Tu ştii ce greu, tu ştii ce complicat e să duci tot restul existenţei tale rucsacul ăsta cu şerpi care se cheamă conştiinţă, puştiule?… Fii sincer! Ai mai jefuit, ai mai omorât vreodată vreun om?

Tânărul cu cuţit: Tu nu eşti om!… Toate au un început, toate au un sfârşit, toate au o continuare… Tu eşti, (*se corectează imediat*) tu ai să fii primul!

Bătrânul cu spaima pe chip: Mă, băiatule, ce fel de glorie gheboasă mai e şi aia pe care o obţii strângând de gât un amărât de asistat social, un boschetar pârţâit? Fă-ţi mâna cu unul care dă tunuri la fel cum respiră, care ia pâinea de la gura orfanilor şi văduvelor, cu un politician notoriu… Nu-ţi încărca conştiinţa c-o crimă de prost gust, nu-ţi încărca conştiinţa c-un jaf de duzină, c-un kitsch. Dacă tot vrei neapărat să cazi, atunci măcar să cazi de pe un cal mare, sănătos, cu dinţi de aur masiv, nu de pe o răpciugă care cară gunoaiele celorlalţi… Dacă vrei, îţi dau eu o listă.

Tânărul cu cuţit: Crezi că viaţa unui politruc decerebrat din ăsta face mai mult sau mai puţin de cinci milioane vechi?

Bătrânul cu spaima pe chip: Nu dau niciun sfanţ pe cotcodăcitorii politici din ţara asta… Ce, dracului, eşti băiat tânăr, creştin-otodox autentic, nu pari bătut în cap ca restul generaţiei tale nefericite şi bulversate; ai toată viaţa, tot viitorul compus, tot mai mult ca perfectul, înainte! Raţionează! Vrei să nu mai dormi liniştit toată viaţa ta? Hai, mă! Tu mă laşi să plec frumuşel şi nevătămat, eu în schimb îţi dau toţi banii cu bună ştiinţă, cu bună inimă… Te dai şi tu o dată mare la barul în care-ţi curg mucii când chiuleşti, la barul în care bei de obicei cea mai ieftină poşircă. Iei şi tu acolo o şampanie de 500 de lei şi faci cinste gagicilor care-şi fac veacul pe acolo. Da, da, paraşutelor venite la produs, da, da, panaramelor locului. Le dai şi tu pe spate măcar o dată. De haram au venit, de haram să se ducă. Merit să fac şi eu, măcar o dată în viaţă, o mică donaţie Ministerul Educaţiei,

Cercetării, Tineretului şi Sportului… Ia banii şi să fim sănătoşi!

Tânărul cu cuţit: Uşurel! De ce te grăbeşti?! După ce ai să mori, am să-ţi iau şi banii. (*îl loveşte din nou*) „A! A! A! Africa, sălbatica!”

Bătrânul cu spaima pe chip: Auuu! Coasteleee! Obsedatule liric! Gardieni! Pân-acum nu m-au omorât decât proştii, da’ acum mă omoară unu’ deştept, unu’ citit! Ajutooor!

Tânărul cu cuţit: „Cine nu mai poate… două picioare la spate!” Nu te mai strofoca inutil! S-au făcut disponibilizări. Au dat afară toţi gardienii şi măturătorii primăriei. Au mai rămas doar codoşii şi secretarele. De cimitir se ocupă acum hoţii de fier vechi şi profanatorii; dar nu, vai de mine, nu se complică noaptea… Noaptea e pentru somn şi pentru trei-patru alte lucruri, ca de exemplu ăsta pe care vrem neapărat să-l facem noi doi. Lucrul ăsta care să ne unească pentru totdeauna.

Bătrânul cu spaima pe chip: Fii serios! Ce poate să ne unească pe noi doi? Sindromul Stockholm?! Nu. Eu nu, nu vreau să fac nici măcar cel mai mic lucru împreună cu tine, nici măcar să umplem clătite cu scobitoarea, nici măcar să completăm integrame cu pasta de dinţi… Aha! Nu Tibo-Tib ci Fernando te-a trimis, umflatul ăla râios, nu? Nu se mai satură, borţosul! De mult mi-a promis-o că mi-o coace şi mi-o trage; şi uite că se ţine în sfârşit pramatia de cuvânt, pentru prima oară de când îl cunosc. Mare caracter… Ascultă, îţi dau încă 500, numai lasă-mă să plec din locul ăsta înfiorător… Trebuie să-mi repet formulele de înduioşare, trebuie să mă concentrez pentru rolul cotidian. Mâine trebuie să fiu odihnit la serviciu!

Tânărul cu cuţit: Ştii ceva, ia bagă-ţi banii în fund şi lasă-mă să fac ceea ce am de făcut, ceea ce mi-am propus să fac, să-mi împlinesc gândul curat. (*recită impetuos*) „Pisicuţă, pis, pis, pis, / te-am visat azi noapte-n vis. / Te spălai, te pieptănai, / fundă roşie-ţi puneai. /… Dar de ce tu, cu lăbuţa, mi-ai zgâriat mânuţa?” De ce?!

Bătrânul cu spaima pe chip: Ce-am zgâriat, pe cine-am zgâriat?! E clar, nu eşti deloc întreg la bilă. „Socola Forever” scrie pe tine! Super, super! Numai un ucigaş cu sânge rece poate recita într-un mod atât de desăvârşit o tiradă clasică. Până şi Dorina Lazăr ar fi impresionată de prestaţia ta şi ţi-ar ceda plicul sigilat în care ţine cheia spre rai a debutanţilor creduli… Ajutooor! Ajutooor! Oameni buni! Oameni foarte buni!… Surzilor! Scoateţi-vă dopurile din urechi!… Ajutooor!

Tânărul cu cuţit: Omul bun e nebun. / Omul chel e mişel. / Omul

spân e hapsân…" (*scoate un bidon din rucsac şi începe să toarne tacticos pe victimă*)

Bătrânul cu spaima pe chip: Ai înnebunit?! Ce faci?! Nu, nu, nu, nu!!!

Tânărul cu cuţit: Te curăţ de păcate, de aluviunile sedimentate, te purific… Calm… Trage aer în piept… Simţi vaporii? Benzina e un foarte bun diluant pentru pete. Kamaz, prietenul şi fratele meu de cruce a încercat odată, a făcut un experiment cu un dalmaţian cu trei picioare… şi se pare că a fost foarte mulţumit de rezultat… dalmaţianul abandonat – mă cam îndoiesc.

Bătrânul cu spaima pe chip: Eşti satanist?! Asta e! Credeai că n-am mirosit de la început cu ce te ocupi? Ieşiţiii! Ieşiţiii!… Satanistule, om fără frică de Dumnezeu, om care nu crede în nemurirea sufletului, ce ai cu un biet, cu un amărât de cerşetor?

Tânărul cu cuţit: Cred că te cam confunzi. Niciodată, nicio clipă n-ai fost un cerşetor!

Bătrânul cu spaima pe chip:?!!!

Tânărul cu cuţit: Doar un hoţ nenorocit, un tâlhar care mi-a luat totul şi m-a lăsat fără absolut nimic… Simţi vaporii? îi simţi?

Bătrânul cu spaima pe chip: Asta e! Ieşiţiii! Ieşiţiii!… Băiatule satanist, obsedatule cu probleme psihice grave, piromanule, consumatorule de buruieni, repetente necunoscut, cred că mă confunzi; nu te-am văzut în viaţa mea… Jur! Pe cuvântul meu de cerşetor: mă confunzi! Vinovatul trebuie căutat în altă parte… Ţi s-a pus, din greşeală, pata pe mine!

Tânărul cu cuţit: Hoţule! (*urlă transfigurat*) Repetentul şcolii a ajuns şeful vostru! Ura! Copiii repetenţilor şcolii au ajuns şefii copiilor voştri! Ura! „Ura, drăguţa mea!! Ţăranul e pe câmp!" (*încearcă să aprindă mai multe chibrituri umede care dau rateuri*)

Bătrânul cu spaima pe chip (*caută să tragă de timp*): Ce bine că lucrurile româneşti nu te lasă când ţi-e lumea mai dragă! Da, da, putem să contăm în continuare pe ele, pe produsele noastre dragi, tradiţionale, ca să rămânem în viaţă! Spune-mi, băiatule…

Tânărul cu cuţit: Mouse!

Bătrânul cu spaima pe chip: Mouse?!

Tânărul cu cuţit: Mouse nu e numele meu, e doar o simplă poreclă, ca şi a lui Kamaz care i-o trage şi dirigăi şi profei de sport; uneori se întâlnesc la wc, toţi trei, în timpul orelor… de asta n-are nicio

corigenţă.

Bătrânul cu spaima pe chip: Irelevant. Tu ai?

Tânărul cu cuţit: Ce să am?

Bătrânul cu spaima pe chip: Corigenţe!

Tânărul cu cuţit: Stai să le număr.

Bătrânul cu spaima pe chip: Mi-am închipuit eu… Hai să plecăm de aici, băiatule, se lasă rece; putem să avem o discuţie civilizată, pe o bancă proaspăt vopsită, în parc, printre monumente fanteziste, poate şi la o bere cu mici şi muştar dulce de Tecuci; nu aici, printre morminte necunoscute, străine, abandonate, pline de bălării…

Tânărul cu cuţit: Vrabia Mihai Viteazu! În parc nu mai există suficientă intimitate, la bere sunt prea, prea multe urechi; aici se pare că da, sunt întrunite cam toate condiţiile…

(*popeşte*) „*În loc luminat, în loc cu verdeaţă, în loc de odihnă, de unde a fugit toată durerea, întristarea şi suspinarea…*”**1**

Bătrânul cu spaima pe chip: „*Şi iartă lor, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, toată greşeala ce au săvârşit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. […] Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească. Numai Tu Singur eşti fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul.*”**2**

Tânărul cu cuţit: Vezi ce bine ne completăm, vezi ce bine ne complăcem, tataie? Ăsta este unul dintre lucrurile pe care, sigur, le putem face împreună… „*Dumnezeul duhurilor şi a tot trupul care ai călcat moartea şi pre diavolul ai surpat şi ai dăruit viaţă lumii Tale*”**3**

Bătrânul cu spaima pe chip: „*Şi iartă lor, ca un Dumnezeu bun şi iubitor de oameni, toată greşeala ce au săvârşit cu cuvântul, cu lucrul sau cu gândul. Că nu este om care să fie viu şi să nu greşească. Numai Tu Singur eşti fără de păcat; dreptatea Ta este dreptate în veac şi cuvântul Tău adevărul. Că Tu eşti învierea şi viaţa şi odihna adormiţilor robilor Tăi, Hristoase, Dumnezeul nostru, şi Ţie slavă înălţăm, împreună şi Celui fără de început al Tău Părinte şi Preasfântului şi Bunului şi de viaţă făcătorului Tău Duh, acum, şi pururea, şi în vecii vecilor.*”**4**

Tânărul cu cuţit: Amin… Le cam ai cu credinţa, tataie!

---

1 Ectenia morţilor
2 Ectenia morţilor
3 Ectenia morţilor
4 Ectenia morţilor

Bătrânul cu spaima pe chip: Practica, taică, practica! Nu este zi lăsată de la Domnul să nu semnez, odată cu popa şi dascălul, condica la intrarea în biserică, pe trepte, lângă difuzor… Dar nici cu tine nu mi-e tocmai ruşine.

Tânărul cu cuţit: Profesorul meu de religie, suplinitorul, a avut un rol extrem de hotărâtor în privinţa asta; mai ales şuturile lui zdravene, mai ales strânsul convingător de gât, mai ales palma lui generoasă ca o lopată Inima-lui-Stalin…

Bătrânul cu spaima pe chip: Las' că bătaia e ruptă din rai, de la badea Neculai. N-a murit nimeni din asta. Toţi cei care au ajuns mari pe spezele lor, pot să ţi-o confirme.

Tânărul cu cuţit: Şi atunci blândeţea de unde o mai fi izvorând? Aici e dilema nouă.

Bătrânul cu spaima pe chip: De unde se nimereşte, de la cine şi când se nimereşte. Tot ce ni se întâmplă are un rost din care, musai, trebuie să deprindem ceva. E ca şi chestia aia cu cărămida nehotărâtă care m-a ocolit… Torţionarii sunt cei care ne aleg pe noi, nu invers, nu crezi?

Tânărul cu cuţit: Ce vrei să spui?! Tu m-ai forţat să te aleg. Criminalule! Hoţule! Laşule!… Tiii! A ce miroase atât de naşpa?… Simţi?

Bătrânul cu spaima pe chip: Vaporii de benzină? Sigur că da.

Tânărul cu cuţit: Ăsta nu e miros de vapori de benzină, ăsta e miros de ceva stricat, foarte stricat…

Bătrânul cu spaima pe chip: A ce vrei să miroasă într-un cimitir? A oameni morţi stricaţi, a hoit!

Tânărul cu cuţit: Nu, nu, ăsta e un alt fel de miros. Arhicunoscut. Dulceag. De om viu stricat. Toţi îl cunoaştem mai bine decât ne cunoaşte el pe noi, pentru că avem de-a face cu el zilnic, uneori chiar când deschidem gura. (*îi mătură atent pantalonii cu lanterna lui puternică*) Stai! Nu te mai mişca! Aaa! Hopa! Ce-avem noi aici? Draceee! Tataie, se poate?!… Chiar că nu m-am aşteptat…

Bătrânul cu spaima pe chip (*demn*): La ce să te aştepţi?!

Tânărul cu cuţit: Pfuuu! Colosal! N-ai remarcat, nu remarci? Pfuuu! Te-ai scăpat, ai făcut pe tine de frică… Se poate una ca asta? Doar eşti băiat mare… Pfuuu! Du-te, du-te puţin mai încolo. Nu m-am aşteptat la una ca asta. Puţi, înţelegi? Puţi!!!… Colosal! Eşti chiar de toată jena. Dacă s-ar fi întâlnit Jack-Spintecătorul cu tine şi-ar fi băgat penisu-n ea de meserie şi n-am mai fi auzit chip despre el… Mama

mă-sii de treabă!!! Ce-o să se mai amuze Kamaz când am să-i povestesc.

Bătrânul cu spaima pe chip (*jenat*): Nu mi s-a mai întâmplat până acum. M-au trecut prea multe emoţii… Chiar că e prima oară. Jur!(*filosofic*) Adrenalina e cel mai bun, cel mai eficient purgativ…

Tânărul cu cuţit: Fără familiarisme! Hai, dă-te, dă-te puţin mai încolo! Am din întâmplare în rucsac şortul şi tricoul de la antrenament. Ia şi prosopul ăsta, după ce-l foloseşti poţi să-l arunci… Schimbă-te acolo, lângă cişmea!… Nu-mi vine să cred ce mi se întâmplă! Eşti chiar de tot halul! Eşti chiar de toată jena!

Bătrânul cu spaima pe chip: Nici mie nu-mi vine să cred ce mi se-ntâmplă… Tânărul cu cuţit: Fără şmecherii. Du-te şi te spală temeinic! Da, da, după cofrajele alea pline de beton e cişmeaua. Sunt cu ochii pe tine, deşi, în halul în care eşti, mi-e aproape imposibil să te privesc… Fără şmecherii, da?

Bătrânul cu spaima pe chip: Ca să faci şmecherii trebuie să ai creierul foarte odihnit. Crezi că, în halul în care sunt, în halul în care m-ai adus, îmi mai arde să mă gândesc şi la astea? (*răsuna un jet de apă sub presiune*) Ţi-ai calculat foarte atent „acţiunile", nu?

Tânărul cu cuţit: Atât cât trebuie, doar atât. Nu m-am străduit prea mult.

Bătrânul cu spaima pe chip: Ei, ei te-au trimis nu-i aşa?

Tânărul cu cuţit: Nu ştiu despre care „ei" vorbeşti. Eu o ştiu numai pe „EA". Ea, cu majuscule.

Bătrânul cu spaima pe chip: Aveţi o şefă?! Ne-am dus de râpă. Acum conduc şi femeile?!… EA?!

Tânărul cu cuţit: Desigur, femeia pe care-ai ucis-o!

Bătrânul cu spaima pe chip: Înţelege, odată, că mă confunzi. N-am fost în stare, în toată viaţa mea, să tai măcar o gâscă, d-apoi să ucid o femeie… Auzi la el: „femeia pe care-ai ucis-o"!… Săpun, n-ai?

Tânărul cu cuţit: Flori nu vrei?! Descurcă-te fără. Eşti, totuşi, într-un cimitir municipal abandonat, nu într-un hotel de trei stele. Freacă-te cu nisip.

Bătrânul cu spaima pe chip: …Şi cam când, când zici c-am omorât-o pe femeia aceea?

Tânărul cu cuţit: Acum douăzeci de ani. Ce coincidenţă. Chiar azi se împlinesc taman douăzeci de ani.

Bătrânul cu spaima pe chip: Imposibil, acum douăzeci de ani

eram în Africa de Sud. Alibiul meu este intangibil.

Tânărul cu cuţit: Ce potriveală! Şi eu care credeam că acum douăzeci de ani erai în pârnaie! Acolo „La mulţi ani!" şi clasicul „Câţi ani ai?" au cu totul altă conotaţie decât în libertate. Mai taie!… „A! A! A! Africa sălbatica! / Acolo unde negrii cântă…"

Bătrânul cu spaima pe chip: Jur! Unde erai mătăluţă acum douăzeci de ani? Existai? Cred că nu erai nici măcar pe ţeava tunului.

Tânărul cu cuţit: (*evită să răspundă la întrebare*) Lasă-mă! Aveţi filiale şi acolo?! Ce să caute un cerşetor zdrenţăros ca tine, un milog nenorocit, în Africa de Sud?! Ai înotat cumva pân-acolo?! Ai luat-o pe scurtătură? Mai taie. Las-o, e prea gogonată.

Bătrânul cu spaima pe chip (*visător, cu o undă de regret*): Pe atunci nu eram un milog, un nenorocit ca astăzi; milog, ratat, pleava societăţii, am devenit după… Pe atunci nu umblam în zdrenţe ca acum, umblam doar la costum făcut la comandă, cămaşă albă de batist cu butoni de aur şi cravată; pe atunci eram un tânăr inginer ambiţios şi respectat. Şef de promoţie. De asta am şi prins contractul ăla baban.

Tânărul cu cuţit: I-auzi! Ce contract?

Bătrânul cu spaima pe chip: Contractul cu o firmă finlandeză care executa forări la mare adâncime sub patronajul UNESCO.

Tânărul cu cuţit: UNESCO?! Asta e şi mai şi… Şi ce căutaţi? Petrol?

Bătrânul cu spaima pe chip: Apă, puiule. Apă! În Africa, apa este mai preţioasă decât petrolul. (*jetul de apă răsună asurzitor*) Contractul era pentru cincizeci de puţuri. Ghinionul a făcut ca să fiu împuşcat tocmai în ziua când inauguram cel de-al doisprezecelea puţ, ba nu, al treisprezecelea… Ghinionul sau poate norocul. O grupare de rebeli a atacat şantierul, a aruncat în aer instalaţiile şi utilajele şi i-a omorât pe toţi care lucrau acolo, mă rog, aproape pe toţi… Cum puteam să omor pe cineva aici în România când eu, la acea dată, eram deja aproape omorât, inconştient pe un pat de spital din Johannesburg?! Cum îţi explici, puştiule?

Tânărul cu cuţit: Şi totuşi ai omorât-o pe EA, pe femeia aceea unică. Indubitabil. Alibiul tău n-are nicio relevanţă. Uneori putem să devenim criminali doar prin simpla noastră absenţă, nu crezi?

Bătrânul cu spaima pe chip: Măi, băiatule, tu eşti normal? Ce vrei să insinuezi?! Las-o moale! Voi n-aţi studiat logica în liceu?

Tânărul cu cuţit: Taman aici e problema, că prea am studiat-o,

că am avut un profesor foarte bun, chiar excepţional, care citea ziare tot timpul orelor cu picioarele pe catedră şi ne punea note de la el din burtă; şi te asigur că avea o burtă foarte generoasă… Ce te tot moşmondeşti acolo?! Hai că n-avem timp de pierdut! Te-ai schimbat? Atunci, vino aici, la lumină, să terminăm ceea ce am de făcut, ceea ce avem împreună de făcut.

Bătrânul cu spaima pe chip apare (*vizibil jenat*, *echipat cu un maiou cu Twetty şi un şorţ roşu imens*): Eu în ce echipă joc?

Tânărul cu cuţit: În echipa băieţilor răi, bineînţeles; nu ţi-ai dat încă seama, nu te-ai lămurit?… Şi cât, cât ai stat în spitalul ăla din Johannesburg? Îţi mai aduci aminte?

Bătrânul cu spaima pe chip: Un an, din care jumătate am fost în comă… Da, da, legumă… Nimeni nu-mi dădea nicio şansă şi, probabil, dacă cei de la UNESCO nu s-ar mai fi interesat din când în când de soarta mea, aş fi fost deconectat încă din prima lună de la aparate… Norocul meu a fost o infirmieră căreia i se pusese pata pe mine şi care, atunci când au vrut să mă decupleze, a sărit în faţa celor de acolo ca o leoaică care îşi apără teritoriul şi nu i-a lăsat să se apropie pe niciunul. Kudika o chema. Şi-a dat cuvântul ca, în cazul în care nu voi da niciun semn de viaţă timp de o sută de zile, să mă decupleze singură. N-a mai fost nevoie s-o facă… Îmi aduc aminte că atunci când, după şase luni, am deschis în sfârşit ochii am găsit-o goală puşcă lângă mine, ţinându-mă în braţe, cântând şi sărutându-mi mâinile vinete… Şase luni m-a hrănit cu linguriţa ca pe un bebeluş, m-a bărbierit şi a cărat de sub mine. (Îţi dai seama, puştiule, ce înseamnă să cari şase luni de sub un bărbat în putere, un bărbat străin, fără să strâmbi nici măcar o dată din nas?), apoi încă şase luni dup-aceea m-a învăţat să vorbesc şi să merg… După doi ani m-am căsătorit cu ea (nu, nu din dragoste, că asta este sau nu este, n-ai cum s-o programezi; n-am iubit decât o singură dată în viaţă, dar deja trecem cu totul în altă poveste); simţeam parcă nevoia s-o răsplătesc pentru timpul irosit împreună cu mine, pentru dăruirea ei necondiţionată… şi am avut împreună şase copii… Ce te miri? Femeilor de acolo le place în egală măsură să fie femei, dar şi mame… Şase, da… Runako… Adisa… Irina… Makeeda… Chanya… Mircea… Acum nu mai am pe nimeni… pe niciunul… (*robinetul cişmelei se deschide singur şi începe să picure enervant*) Autobuzul cu care plecaseră într-o excursie spre Cape Town a călcat pe o mină… Culmea ironiei e că plecase şi ea cu ei să-i însoţească, să nu li se-ntâmple

nimic… (*picurii se transformă în jet asurzitor*)

Tânărul cu cuţit: Destul cu minciunile astea stupide. Ţi-a sunat ceasul, Pinocchio!

Bătrânul cu spaima pe chip: Ţi-am spus, te-am avertizat că nu-mi plac cuţitele şi în general niciun fel de fierătănii. Dă-mi cu o piatră seacă în cap, aşa e mai firesc, aşa e mai natural, mai bio, cu o bucată de bordură… O să pară un accident banal… O să fie muşamalizat totul foarte repede, te asigur. Soarta unui boschetar nu interesează pe absolut nicio autoritate, mai ales că nu votează cu nimeni, nici măcar cu viaţa lui… Dar, să ştii, n-am avut nicio treabă cu femeia aia, cu străina misterioasă de care tot zici… Tânărul cu cuţit: Rămâne de văzut. (*îi prezintă o piatră destul de modestă ca dimensiuni*) Cu asta eşti de acord, crezi că e bună?

Bătrânul cu spaima pe chip: Minunată, dar cam mică, nu crezi? În cel mai bun caz, de la distanţa asta, n-o să reuşeşti să-mi faci decât cel mult un cucui anemic. Fii mult mai generos!

Tânărul cu cuţit: De asta ce zici?

Bătrânul cu spaima pe chip: Ooo! Ai cumva ascunsă şi o macara printre tufele astea?

Tânărul cu cuţit: Mă enervezi! Ce-ar fi să-ţi iei avânt şi să te dai singur cu capul de ea!

Bătrânul cu spaima pe chip: Aşa mai vii de acasă, dar te rog să nu-i povesteşti lui Husky, prietenului tău, că am făcut pe mine de frică înainte de asta.

Tânărul cu cuţit: Kamaz. Astea sunt ultimele tale cuvinte? Ăsta e testamentul tău?

Bătrânul cu spaima pe chip: Presupun că da. Ce ar mai trebui să adaug?

Tânărul cu cuţit: Regrete, ceva?

Bătrânul cu spaima pe chip: Ha! Nu mă mai leagă niciun fir de lumea asta idioată. De fapt, nici nu ştiu de ce m-am întors în România. Ca să întind mâna? Poate ca să uit, poate ca să-mi aduc aminte… Clima, bineînţeles, n-are nicio relevanţă. Soarele e, mai ales de câţiva ani încoace (te asigur!) acelaşi.

Tânărul cu cuţit: Familia de aici, poate, rudele…

Bătrânul cu spaima pe chip: Am crescut la casa de copii.

Tânărul cu cuţit: Mă refer la „proasta”, la soţia din România, la plozii făcuţi cu ea.

Bătrânul cu spaima pe chip: În România n-am fost niciodată căsătorit. Se poate verifica. N-am avut niciun copil.

Tânărul cu cuţit: Ba da!

Bătrânul cu spaima pe chip: Ba nu. Mă confunzi! Nu!!!

Tânărul cu cuţit: Nu?! Ia citeşte ce scrie pe crucea asta ruginită de care te tot sprijini.

Bătrânul cu spaima pe chip: Dă-mi pace, puştiule! De ce-ar trebui să citesc o cruce ruginită de care nu mă leagă nimic? Poate că nici nu mai vreau, poate că nici nu mai ştiu să citesc.

Tânărul cu cuţit: Ai spus c-ai fost inginer. Vrei, cumva, să te rog?

Bătrânul cu spaima pe chip: „Prea iute, prea de timpurie/ Ai mers pe drumul de tăcere, / Pentru cei dragi eşti veşnic vie…"

Tânărul cu cuţit: Nu, nu prostia asta. N-a fost ideea mea, de altfel, atunci când s-a întâmplat, eram prea mic ca să am propriile mele idei. Citeşte doar numele! Atât!

Bătrânul cu spaima pe chip: Mierea Aniela, anul…

Tânărul cu cuţit: Suficient. Ea e femeia pe care ai ucis-o, EA, iar eu sunt copilul ei…

Bătrânul cu spaima pe chip: Să fie sănătoasă acolo unde este şi să-i trăiască plodul, adică tu. Criminalul, inamicul public numărul unu, trebuie căutat în cu totul altă parte. N-am avut nicio treabă, nicio legătură cu ea, crede-mă… Dă-mi odată cu piatra aia în scăfârlie şi să terminăm circul ăsta penibil.

Tânărul cu cuţit: Uită-te atent, foarte atent, pe fotografia de deasupra epitafului… O recunoşti?

Bătrânul cu spaima pe chip: Da… e Dana… Dana, Dana, Dana, Dana!… Doamne!

Tânărul cu cuţit: Numai un singur bărbat din lume o dezmierda pe numele ăsta…

Bătrânul cu spaima pe chip: Dana!!! Da, îmi aduc aminte, cum să nu îmi aduc aminte… Ce mult a trecut de atunci… Ne-am întâlnit, din întâmplare, într-un accelerat spre Bucureşti, când mă duceam să-mi ridic paşaportul diplomatic… Am trăit cu ea două luni înainte să plec în Africa… Valurile tinereţii. Am fost primul ei bărbat…

Tânărul cu cuţit (*punctează*): Şi ultimul!

Bătrânul cu spaima pe chip: Ce ţi-e şi cu viaţa asta! Te ridică în slăvi şi, când ţi-e mai mare dragul, te bușește de nu mai ştii ce e cu tine, flăcăule! Dragoste mare, mare, năbădăioasă, dar nu-mi aduc aminte să

fii avut cu ea vreun copil, nici măcar unul de plastilină; deşi, în glumă, îmi spunea că dacă ar fi să aibă vreodată cu vreun tâmpit un copil, i-ar zice neapărat Bobo… Aşa bâiguia ea. „A! A! A! Africa sălbatica!” Păcat… N-a fost, n-a fost defel să fie.

Tânărul cu cuţit: Ba da! Toată viaţa mea am purtat în buzunarul de la piept poza în care eraţi tu şi mama… atât de fericiţi… atât de frumoşi… atât de naivi… S-a stins de dorul tău…

Bătrânul cu spaima pe chip: Nu-mi spune că… Parcă-mi spuneai că te cheamă Mouse!

Tânărul cu cuţit: Asta era doar porecla. (*îi arată o carte de identitate*)

Bătrânul cu spaima pe chip: …Înseamnă că, de fapt, nici Kamaz nu există.

Tânărul cu cuţit: Ba da… Dar şi asta este doar o poreclă. De drept, îl cheamă Graţian. E renumit pentru simţul lui ascuţit de observaţie. El mi-a dat pontul, el te-a recunoscut lângă Buna Vestire după poza pe care i-o arătasem cândva, cu toate că purtai barbă şi nu mai erai chiar aşa de tânăr… E deştept tare Kamaz ăsta; de asta sunt topite toate profesoarele după el şi-l trimit după reviste, ţigări, prezervative cu arome şi covrigi.

Bătrânul cu spaima pe chip: Mai dă-l în colo… Kamaz-Graţian ăsta nu poate să-l depăşească pe Bobo, cel mult pe Mouse…

Tânărul cu cuţit: Se pare că s-au cam terminat cuvintele cum se termină o baterie care nu a mai fost alimentată demult. De fapt, cred că, dintre noi doi, eu sunt adevăratul milog. Milogul-şef… Iartă-mă… Tibo-Tib!

Bătrânul cu spaima pe chip (*respiră adânc*): Hai să ieşim de aici în pas vioi, Bobo, în pas alergător. Ţinutul spre care trebuie să alergăm trebuie să fie al vieţii… al cunoaşterii… Nu crezi? Hai, sunt echipat foarte corespunzător. Dacă mă vede cineva cum sunt îmbrăcat, va crede că suntem la un simplu antrenament… Mergem împreună să bem o bere cu guler în parc. După calculele mele e încă deschis. Trebuie să recuperăm. N-aş vrea să rămân pentru totdeauna un „hoţ de timp”… Trebuie să-ţi înapoiez câte ceva din copilăria pe care zici că ţi-am furat-o. Poveştile, amintirile, plimbările împreună, jocurile…

Tânărul cu cuţit: Fără de-a v-aţi ascunselea, da?

Bătrânul cu spaima pe chip: Fără!

Tânărul cu cuţit: „Podul de piatră s-a dărâmat, / A venit apa şi

l-a luat…” Hai Tibo-Tib, mare şef de trib, hai!… De fapt, stai! Stai!

Bătrânul cu spaima pe chip: Hotărăşte-te cine e şeful… Bobo!

Tânărul cu cuţit: Tu, cine altcineva, Tibo-Tib. Dacă ni se face chef să ne întindem la mai mult de o bere, că aşa sunt toţi bărbaţii care nu s-au mai văzut de mult, ce facem? Dacă ni se face chef să înfulecăm pe lângă micii de rigoare şi o *shaworma*, dacă ni se face chef să ne dăm şi în căluşei şi în bărci, ce facem? Cu ce plătim? Sunt falit. Au uitat ăştia de la facultate să ne mai vireze, de vreo două luni, bursele de merit…

Bătrânul cu spaima pe chip: …Ce facultate?!

Tânărul cu cuţit: A, uitasem!… Geologie. Anul III.

Bătrânul cu spaima pe chip: Tiii! Tot Crăciunescu vă este coordonator?

Tânărul cu cuţit: Tot. Nu iese la pensie decât cu dricul. A promis.

Bătrânul cu spaima pe chip: Ai fi fost potrivit şi pentru teatru. Simt. Ai mare talent pentru compoziţie, pentru abureli artistice. O moşteneşti pe mă… Dana, la capitolul cu pricina. (*frecându-şi coastele*) Cu loviturile cam trebuie să mai exersezi, sunt prea naturaliste.

Tânărul cu cuţit: Prefer spaţiile deschise… Scuze, pentru lovituri. M-am stăpânit atât cât am putut. Voiam să fie totul cât mai veridic, să nu te prinzi chiar din prima, să-ţi torn spaima în oase picătură cu picătură… Voiam să te umilesc, să te leg de cea mai înaltă cruce de pe aici şi să te părăsesc, ca să simţi şi tu măcar o părticică infimă din lungul şir de umilinţe pe care le-am îndurat şi eu şi mama în lipsa ta… Voiam să aflu din gura ta, voiam să ştiu motivul pentru care ne-ai părăsit, motivul pentru care ne-ai lăsat să fim ai nimănui… De multe ori o certam, mai ales când o priveam plângând peste fotografia voastră… De nenumărate ori o jucam pe durul întrebând-o ce-a găsit la masculul alfa (care erai numai tu, tu, tu, tu, tu!) de nu mai poate să-şi lipească sufletul de alt „nătărău cu şurub”…

Bătrânul cu spaima pe chip: Nătărău cu şurub. Bine zis… Şi cu benzina? Chiar ai fi fost în stare?!…

Tânărul cu cuţit: Care benzină? Miroase! În bidon n-a fost decât apă plată expirată…

Bătrânul cu spaima pe chip: Ha, ha! Puteam să jur că… Mă şi vedeam o torţă în mişcare!

Tânărul cu cuţit: …Iartă-mă, bătrâne!… Iartă-mă, tată!… Ah, de-ai ştii ce greu mi-a fost să rostesc cuvântul ăsta teribil. (*dă să-i sărute mâna*)

Bătrânul cu spaima pe chip: Ce faci?! Nu te prosti! Nu sunt popă… Eşti un om în toată firea. Singurul vinovat sunt eu. Trebuia să-mi închipui că nu poţi să te joci aşa cu un suflet şi să dispari de pe ecran imediat după început… Eu sunt cel care trebuie iertat…

Tânărul cu cuţit: Ca să poţi ierta cu adevărat pe cineva, mai întâi trebuie să-l înţelegi, să-l cunoşti. Iertarea vine după…

Bătrânul cu spaima pe chip (*respiră şi mai adânc*): Hai să ieşim de aici în pas vioi, Bobo, în pas alergător. Ţinutul spre care trebuie să alergăm, fiule, trebuie să fie unul al vieţii… al încrederii… Te prinzi?

Tânărul cu cuţit: Şi unde plecăm, avem, avem cu ce plăti, bătrâne? Eu nu mai am decât un bilet de autobuz cu o singură călătorie…

Bătrânul cu spaima pe chip: Cum să nu avem cu ce plăti; cu viaţa mea! Vorba lu' Amigo ăla îmbrăcat numa' în alb, ginecologul: nici nu ştiu, nici nu ştii cât sunt de fericit!… Ai uitat că face totuşi, încă, 500 de lei? De azi înainte facem totul bara-bara. Poate primim, până la sfârşit, şi ceva rest…

În C E P U T U L